

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

עע"מ 4589/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט א' שטיין

המערערת: כוכבה רובין

נגד

המשיב: מדינת ישראל - משרד הבינוי והשיכון

ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו בעת"מ 31202-10-17 מיום 30.4.2018 שניתן על-ידי
השופטת א' לוי

תאריך הישיבה: י"ח באדר ב התשע"ט (25.03.2019)

בשם המערערת: בעצמה

בשם המשיב: עו"ד ענת גולדשטיין

פסק-דין

השופט א' שטיין:

הנרעור

1. הערעור שלפנינו מופנה נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו ביושבו כבית משפט לעניינים מינהליים, אשר ניתן ביום 30.4.2018 בעת"מ 31202-10-17 (השופטת א' לוי). בפסק דין זה דחה בית משפט קמא את בקשתה של המערערת לחייב את המשיב לקדמה בתור הממתינים לקבלת דיור ציבורי באזור תל אביב ולהכיר בה רטרואקטיבית כזכאית לדיור כאמור ולסיוע מוגדל בשכר דירה החל משנת 1999.

2. המערערת היא אם יחידנית לארבעה ילדים בגירים. הצעירה מבין ילדים אלו קרובה כעת לגיל 21, והשאר בני 25, 24 ו-23. בשנת 2000, כשילדים אלו היו קטינים, פנתה בפעם הראשונה המערערת למשיב בבקשה שזה יספק לה דיור ציבורי. דיור כאמור אושר לה, אך היא סירבה לקבלו בשל ריחוקו ממחוז חפצה: העיר תל אביב. בד-בבד, הוצע למערערת סיוע בתשלום שכר דירה, אך גם פתרון זה לא היה לשביעות רצונה. משכך, הוסיפה המערערת לפנות למשיב בנוגע לבקשתה, ולאורך השנים התנהל ביניהם שיג ושיח, שלא הובילם להסכמה. באין הסכמה כאמור, הגישה המערערת נגד המשיב את עתירתה המינהלית הראשונה, שאיני רואה סיבה לפרט בעניינה מאחר שהיא נמחקה בהסכמת הצדדים. גם עתירתה השנייה של המערערת נמחקה בהסכמה, הפעם בעקבות החלטת המשיב מיום 28.6.2016 לקבל את בקשתה לדיור ציבורי באזור תל אביב ולזכותה בסיוע מוגדל בהוצאות שכר דירה עד לקבלת הדירה. מבחינת המשיב, החלטתו זו ניתנה לפנים משורת הדין, הואיל והמערערת לא הוכיחה את מיצוי יכולת ההשתכרות שלה – הוכחה אשר מהווה תנאי הכרחי לזכאות לדיור ציבורי על פי נוהל המשיב 08/05 "הקצאת דירות בשכירות בשיכון הציבורי" (18.7.2007), שבעבר נקרא "נוהל הקצאת דירות בשכירות מסובסדת" (להלן: נוהל 08/05 או הנוהל). לפי סעיף 2.12.1 לנוהל, כדי להוכיח את מיצוי יכולת ההשתכרות היה על המערערת להראות כי היא זכאית לקבל קצבת הבטחת הכנסה מהמוסד לביטוח לאומי (להלן: המל"ל) מכוחו של חוק הבטחת הכנסה, התשמ"א-1980 (להלן: חוק הבטחת הכנסה). משלא המציאה המערערת אישור מטעם המל"ל בדבר זכאותה לקצבת הבטחת הכנסה, לא עלה בידה להוכיח את נזקקותה לדיור ציבורי. יצוין, כי עמדת המשיב בדבר אופן הוכחת מיצוי יכולת ההשתכרות אושרה בע"מ 4445/16 שטיין נ' משרד הבינוי והשיכון – המשרד הראשי (4.12.2017) (להלן: הלכת שטיין). להשלמת התמונה אוסיף את מה שעוד צוין בפסק הדין קמא: החל משנת 2013 המל"ל מאפשר לאימהות יחידניות, בהתקיים תנאים מסוימים, להמיר את קצבת המזונות בקצבת הבטחת הכנסה על מנת לעמוד בתנאי הזכאות לדיור ציבורי לפי סעיף 2.12.1 לנוהל. שינוי מדיניות זה אינו מהווה אינדיקציה לכך שתנאי הזכאות לדיור ציבורי שנקבעו על ידי המשיב לא היו ראויים. נהפוך הוא: כפי שציינתי, תנאים אלה קיבלו את אישורו של בית משפט זה בהלכת שטיין. על רקע דברים אלו ניתן בהחלט להבין את עמדת המשיב לפיה הוא עשה כברת דרך למען המערערת והיטיב עמה לפנים משורת הדין.

3. בשורה התחתונה, המערערת נמצאה זכאית לדיור ציבורי באזור תל אביב עד ליום 28.6.2020, וכן לסיוע מוגדל בהוצאות שכר הדירה בסך של 3,100 ₪ לחודש עד לקבלת הדירה הציבורית – כל זה, כאמור, לפנים משורת הדין.

4. בניגוד למשיב, המערערת סברה – ועודנה סבורה – כי החלטתו בעניינה שמה אותה מתחת לשורת הדין. לשיטתה, החלטה זו קיפחה אותה מאחר שהיא זכאית לסיוע מוגדל בהוצאות שכר הדירה כבר החל משנת 1999. בהתבסס על סברה זו, דרשה המערערת כי המשיב ישלם לה רטרואקטיבית את דמי הסיוע בשכר דירה בגין תקופה של שש עשרה שנים וחצי. סברתה זו ניזונה מהאופן שבו המערערת מפרשת את התנאי בדבר מיצוי יכולת ההשתכרות, שהעמידה בו נדרשת לצורך קבלת הזכאות לדיור הציבורי כאמור לעיל. לפי פרשנות המערערת, אם יחידנית לארבעה ילדים מתחת לגיל 21 זכאית להוכיח את מיצוי יכולת ההשתכרות שלה לא רק על ידי הצגת אישור המל"ל בדבר זכאותה לקבלת קצבת הבטחת הכנסה – כפי שנקבע בנהלי המשיב ובהלכת שטיין – אלא גם על ידי הצגת אישור המל"ל בדבר זכאותה לקצבת מזונות. לגישה, שתי הטבות רווחה אלו הן היינו הך: בשני המקרים מדובר באינדיקציה לנזקקות של ממש, ובאישה ובאם לילדים שידה אינה משגת. לצד דרישתה לתשלום זה, המערערת עומדת על כך שהמשיב יקדמה למקום הראשון ברשימת הממתינים לדיור ציבורי באזור תל אביב, וזאת כדי למנוע את קיפוחה.

5. שתי דרישות אלו הובאו לדיון ולהכרעה של ועדת האכלוס העליונה האזורית שבאמצעותה פועל המשיב במקרים כגון דא (להלן: הוועדה העליונה). הוועדה העליונה דחתה את דרישות המערערת מאחר שסברה כי הכרת המשיב בזכאותה לדיור ציבורי באזור תל אביב עד ליום 28.6.2020 ולקבלת סיוע מוגדל בהוצאות שכר הדירה מספקת את צרכיה. הוועדה נימקה כי המשיב פעל ביחס לבקשתה בהתאם לנהליו, ובפרט בהתאם לסעיף 9 לנוהל, העוסק בקביעת סדרי העדיפויות בתור הממתינים לדיור ציבורי.

6. נגד החלטה זו הגישה המערערת עתירה לבית משפט קמא. בעתירה זו שבה המערערת ופירטה את טענותיה בדבר זכאותה לתשלום רטרואקטיבי של דמי הסיוע המוגדלים להוצאות שכר דירה ולקידומה לראש רשימת המתנה לדיור ציבורי באזור תל אביב. המשיב מצדו טען כי בהחלטת הוועדה העליונה לא נפל שום פגם אשר יכול להצדיק התערבות שיפוטית, וכי הוא נהג עם המערערת אף לפנים משורת הדין.

7. בית משפט קמא מצא את עמדתו של המשיב מוצדקת, ודחה את העתירה; ומכאן הערעור שלפנינו.

טענות הצדדים

8. המערערת טענה לפנינו בכתב ובעל-פה, תוך שהיא חוזרת על כל הטענות שהעלתה לפני הוועדה העליונה ובהליך קמא. לטענות אלו הוסיפה המערערת נופך חוקתי – לדבריה, החלטת הוועדה העליונה, כמו גם התנהלותו הכוללת של המשיב בעניינה, מפרות את זכותה לקיום בכבוד המעוגנת בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. המערערת טענה גם כי פסק הדין קמא הינו מסורבל ושגוי, וכי עורך הדין מטעם לשכת הסיוע המשפטי שייצגה בהליך קמא לא עשה את מלאכתו נאמנה. בעניין אחרון זה המערערת אף הגישה עתירה לבית משפט זה: ראו בג"ץ 8935/17 רובין נ' משרד המשפטים - האגף לסייע משפטי (6.2.2018). משלא נמצא פגם בהתנהלות הסיוע המשפטי, עתירה זו נדחתה.

9. המשיב דחה את טענות המערערת בשתי ידיים. הוא שב וטען לפנינו כי נהג עם המערערת כדין ואף לפני משורת הדין, וכי כל החלטותיו בעניינה התקבלו בהתאם לנהלים הקיימים. המשיב הוסיף וטען כי לא מצא שום הצדקה לקידומה של המערערת למקום הראשון בתור הממתינים לדיור ציבורי באזור תל אביב, במיוחד כאשר הדבר בא על חשבונם של נזקקי דיור אחרים ותוך פגיעה בעיקרון השוויון. כאשר לזכאותה הנטענת של המערערת לתשלום רטרואקטיבי של סיוע מוגדל בהוצאות שכר דירה – המשיב גרס כי זכאות זו מעולם לא הבשילה, מאחר שסירובו ההתחלתי להכיר בזכאותה לדיור ציבורי נעשה כדין ובהתאם לנהלים הקיימים. המשיב הדגיש כי ההחלטה שקיבל ביום 28.6.2016, ובה קבע כי המערערת זכאית לדיור ציבורי באזור תל אביב ולסיוע מוגדל בהוצאות שכר הדירה, ניתנה לפני משורת הדין ובאופן הצופה פני עתיד בלבד.

10. בדיון שהתקיים ביום 11.10.2018 הודיעה לנו המערערת כי כל רצונה הוא שתהא לה קורת גג – דירה הראויה למגורים בכבוד בכל מקום בארץ, ולא דווקא בעיר תל אביב או בסביבתה. לנוכח שינוי גישה זה ובהתבסס על זכאותה העקרונית של המערערת לדיור ציבורי, ביקשנו מהמשיב למצוא פתרון דיור הולם עבורה. המשיב נטל על עצמו לעשות כן, ובאת כוחו הסכימה לוודא כי כך ייעשה ולעדכננו לקראת ישיבתנו הבאה.

11. ישיבה זו התקיימה ביום 25.3.2018, ובמהלכה קיבלנו עדכון בנוגע לפתרון הדיור הנ"ל. התברר, כי למערערת הוצעה דירה משופצת בעיר פרדס חנה, אולם היא לא

הסכימה לקבלה בשל רצונה לגור בקרבת ילדיה באזור תל אביב. תפנית זו לא השאירה בדינו ברירה אלא לכתוב פסק דין בערעור דנן, וכך אעשה.

דיון והכרעה

זכאות המערערת לקידומה בתור לקבלת דיור ציבורי בתל אביב

12. המערערת טוענת, כאמור, כי היא זכאית לכך שהמשיב יקדמה לראש רשימת הזכאים לקבלת דיור ציבורי באזור תל אביב. בקשה זו ברורה ומובנת לנוכח הזמן הרב בו המתנינה המערערת למציאת דיור ציבורי עבורה באזור תל אביב, ולנוכח רצונה לגור בקרבת ילדיה הבגירים.

13. ברם, המשיב סבור אחרת, והדין עומד לצדו. הלכת שטיין קובעת, בין היתר, כי "ההחלטה בדבר הזכאות לדיור ציבורי הינה החלטה מורכבת המתחשבת במגוון רחב של שיקולים וחייבת להיעשות על פי אמות מידה ענייניות ושוויוניות, וממילא היא כפופה גם למגבלות תקציביות הנקבעות בהתאם לסדרי העדיפויות הכוללים של הממשלה" (שם, פסקה 32). בית משפט זה גם קבע כי "נוכח העובדה שהדירה מהווה משאב ציבורי מוגבל בביקוש גבוה, כשכל דורשיו נמצאים במצב סוציו-אקונומי נמוך – על המשיב לנקוט בשוויון בחלוקתו, ועל בית המשפט לסייע במניעת עיוותים בחלוקתו ובשימוש בו" (עע"מ 8782/14 מנחם נ' משרד הבינוי והשיכון, פסקה 40 (12.6.2017)). במילים אחרות, דיור ציבורי הוא משאב רווחה מוגבל ורב ערך. הקצאתו מסורה לשיקול דעתו של המשיב, אשר מחליט גם לגבי קדימויות בתור הממתנים אליו. בגדרו של שיקול דעת זה, רשאי המשיב – ולדידי, אף חייב – לבסס את החלטתו על רמת הנזקקות של כל פונה ופונה; וחובה עליו להקצות את הדירות הציבוריות, שנבנות במשורה, במקצועיות, בנאמנות, בתכונה ותוך גילוי רגישות לצרכיו של כל נזקק ונזקק. ברי הוא, כי מדובר בהחלטות מורכבות אשר באות לאזן בין צרכי הדיור של הנזקקים השונים במציאות של מחסור שאינה מאפשרת לספק את צרכיהם של כולם. במציאות זו אמור המשיב ליישם את מדיניות הרווחה שלו תוך שקילת שיקולי צדק חלוקתי ביחס למצבו של מבקש הדיור. מטבע הדברים, במארג שיקולים זה ובהחלטות המתקבלות על בסיסו לא נוכל להתערב אלא במקרים חריגים. בין אלו נכללים, בין היתר, מקרים של הפרת כללי הצדק הטבעי, של שקילת שיקולים זרים, של התעלמות משיקולים ענייניים שאמורים היו להשפיע על ההחלטה, של הפלייה, של שרירות, של חוסר תום-לב, וכן של חוסר סבירות קיצוני (ראו דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך א 616-794 (2010)).

14. כפי שכבר ציינתי, דיור ציבורי הוא משאב רווחה יקר ערך. הדברים הם בבחינת קל וחומר כאשר מדובר בדיור ציבורי באזור תל אביב, וזאת לנוכח הביקוש העצום לדירות באזור זה. אין תמה אפוא, כי המשיב התקשה למצוא למערערת דירה בתל אביב או בסביבתה; ולא יהיה זה מופרך להניח כי ברשימת הממתינים לקבלת דיור ציבורי באזור זה נכללים אנשים שרמת נזקקותם אינה פחותה מזו של המערערת, ואולי אף עולה עליה. באומרי זאת, הנני רחוק מלהמעיט בנזקקותה של המערערת ומלהקל ראש בצרכיה. חיי המערערת, כמו אלו של אימהות יחידניות רבות שנמצאות במצב כלכלי דומה, אינם קלים כלל; ודי אם אזכיר בהקשר זה את גידול ילדיה – ארבעה במספר – כאם יחידנית המתקיימת בעיקר מגמול המזונות המשולם על ידי המל"ל. ברי הוא גם כי המערערת אינה מבקשת דירה בתל אביב מתוך נהנתנות או ברוח השורה בשירה של הזמרת שרית חדד: "רציתי תל אביב ולאמץ תחביב". המערערת חפצה לגור בקרבת ילדיה, לאחר שגידלה אותם בעמל רב ובתנאי חיים לא קלים; ואין לאדם צורך טבעי ומובן מזה. זאת ועוד: כפי שכבר ציינתי, המערערת אף המתינה מספר שנים בתור לקבלת דיור ציבורי באזור תל אביב, והיא ללא ספק מועמדת לגיטימית לדיור כאמור.

15. דא עקא, נסיבות אלה אינן מקימות, כשלעצמן, עילה משפטית להתערבותנו בהחלטת המשיב ולמתן צו שיורה לו לספק למערערת דיור ציבורי נאות בתל אביב או סביבתה. הקצאת דיור ציבורי מסורה לשיקול דעתו של המשיב, ולא לשיקול דעתנו. כפי שכבר אמרתי, ביקורת שיפוטית על החלטות המשיב, אשר מופעלת על ידי בתי המשפט המינהליים ועל ידינו, לא נועדה אלא להבטיח שהחלטותיו תקיימנה את כללי הצדק הטבעי ולא תפרנה את הכללים האוסרים על שקילת שיקולים זרים, על התעלמות משיקולים רלבנטיים, על הפלייה, על שרירות, על חוסר תום-לב ועל חוסר סבירות קיצוני. המשיב לא הפר שום כלל מכללים אלו בהחליטו כפי שהחליט בעניין המערערת. אודה ולא אכחד: אני כשלעצמי מתקשה עד מאד לראות כיצד יכולה המערערת לבוא אל המשיב בטרוניה. המשיב אומר למערערת, במלים אלו או אחרות, כי דירות בתל אביב אין, אבל יש לו עבודה דירה הולמת בפרדס חנה, שאותה יכולה המערערת לקבל מיד תמורת דמי שכירות מופחתים ומסובסדים. דירה זו תישאר בידה עד שתעשיר, ותינתן לה ההזדמנות לקנותה בתנאי נוחים, שכוללים סבסוד, במסגרתו של חוק הדיור הציבורי (זכויות רכישה), התשנ"ט-1998. פרדס חנה אמנם אינה קרובה לאזור תל אביב, אך המרחק בין שתי הערים הללו קצר מ-70 קילומטרים. כל אחד מילדיה הבגירים של המערערת יוכל לנסוע ללא קושי מתל אביב לפרדס חנה וחזרה בתחבורה ציבורית או בכלי רכב פרטי; ודבר זה נכון כמובן גם לגבי המערערת. סבורני אפוא כי את עמדתו זו של המשיב לא ניתן לבקר. עמדה זו עומדת בכל מבחני הביקורת השיפוטית על החלטות המינהל.

16. יתרה מכך: אם נוציא מתחת לידינו צו שיורה למשיב לספק למערערת דירה ציבורית באזור תל אביב, אין זה מן הנמנע שנמצא את עצמנו שוללים את אותה הדירה מאדם אחר שרמת נזקקותו עולה על זו של המערערת, דוגמת אם יחידנית אשר מגדלת ילדים קטנים שאחד מהם זקוק לטיפולים רפואיים מצילי חיים אשר ניתנים רק באזור תל אביב. אנו חיים בעולם של משאבים מוגבלים, ואף מוגבלים מאד, ככל שמדובר בדירות שמוסדות הרווחה שלנו מקצים לנזקקי דיור. עובדה מצערת זו אין בידנו לשנות. לא נותר לנו אפוא אלא לסמוך את ידינו על שיקול דעתו של המשיב שמכיר היטב את משאבי הדיור הציבורי שעליהם הוא מופקד; וכל אימת שהלה מקיים את כללי המשפט המינהלי שצוינו לעיל, נאשר את החלטתו ונמנע מלהתערב בה.

17. לנוכח האמור, לא נותר לי אלא לאשר את עמדת המשיב בנוגע למימוש זכאות המערערת לדיור ציבורי באזור תל אביב. בשולי הדברים, ברצוני להביע תקווה כי המערערת תשנה את דעתה ותקבל לידיה את הדירה הציבורית בפרדס חנה שהוצעה לה, אם הדבר עדיין אפשרי – לפני שבתה הצעירה תחגוג את יום הולדתה ה-21, המועד שבו זכאות המערערת לדיור ציבורי עלולה לפקוע (ראו הגדרה של "ילד" בסעיף 2.5 יחד עם סעיף 5.1.2 לחוזר 08/05).

זכאות המערערת לתשלום רטרואקטיבי של דמי השתתפות בשכר דירה

18. המערערת טוענת לזכאות כאמור בהתבסס על ההנחה כי הייתה זכאית לקבל מהמשיב דיור ציבורי כבר בשנת 1999. ואולם, המערערת לא הוכיחה הנחה זו, וזו נשארה בגדר הנחה בלבד. משכך, אין המערערת יכולה לבסס את דרישתה לתשלום רטרואקטיבי של דמי השתתפות בשכר דירה על זכאות שלא קמה. לא זו אף זו: זכאות כאמור לא יכולה לקום לנוכח האמור בנוהל 08/05 בעניין מיצוי יכולת ההשתכרות והוכחתה. באותם הימים, כפי שכבר ציינתי, ניתן היה להוכיח את מיצוי יכולת ההשתכרות רק על ידי הצגת אישור המל"ל בדבר זכאות המבקש לקצבת הבטחת הכנסה מכוח חוק הבטחת הכנסה. הוכחה זו היא בבחינת דרך המלך גם היום, שכן, כפי שהוסבר בהלכת שטיין, זכאות המבקשת לקבלת קצבת מזונות מהמל"ל אינה בהכרח מעידה על מיצוי יכולת ההשתכרות שלה. יחד עם זאת, הלכת שטיין לא נועדה לשמש חסם כל-יעבור בפני ראיות אמינות אחרות שבכוון להוכיח מיצוי יכולת ההשתכרות במקרים יוצאים מן הכלל, והיא ממילא לא העמידה חסם כזה. הנוהל שאושר על ידי הלכת שטיין הוא בגדר הנחייה כללית אשר חלה ברוב רובם של המקרים, אך לא בכולם ללא יוצאים מן הכלל. המשיב רשאי לסטות מהנחייה כללית זו במקרים מתאימים אשר מצדיקים סטייה כאמור; ודבר זה, כמובן, נתון

לשיקול דעתו. אם יחידנית שמקבלת מהמל"ל קצבת מזונות ולא מקבלת קצבת הבטחת הכנסה יכולה אפוא עדיין להוכיח כי היא מיצתה את יכולת ההשתכרות שלה וכי יש לראותה כזכאית לדיור ציבורי לפי נוהל 08/05. בכל מקרה כזה, יהא המשיב חייב לשקול את האפשרות לקבל הוכחה חלופית כאמור בלב פתוח ובנפש חפצה.

19. לטענת המערערת, אף אם לא עלה בידה להוכיח כי אכן הייתה זכאית לדיור ציבורי כבר בשנת 1999, היא עדיין זכאית לקבלת דמי ההשתתפות האמורים כתשלום רטרואקטיבי. לטענתה, הפרקטיקה שבמסגרתה הוכחת התנאי של מיצוי יכולת ההשתכרות נעשית רק באמצעות הזכאות לקצבת הבטחת הכנסה, שהייתה מקובלת אצל המשיב עד לזמן האחרון – ועודנה מקובלת ברוב רובם של המקרים – מנעה ממנה, ללא הצדקה, את האפשרות להוכיח את זכאותה האמורה בהתבסס על ראיות חלופיות. לשיטתה, כמי שקיים פרקטיקה זו, המשיב חייב לשלם לה כעת את דמי ההשתתפות בשכר דירה בהתבסס על ההנחה כי היה עולה בידה להוכיח את זכאותה לדיור ציבורי כבר בשנת 1999, אילולא החסם שעמד בדרכה.

20. אין בידי לקבל טענה זו. אמנם הפרקטיקה האמורה אכן העמידה בפני המערערת חסם משמעותי, כפי שנקבע בהלכת שטיין, היא לא הייתה בגדר בלתי חוקית או שרירותית, ואף לא היה בה חוסר סבירות קיצוני. הזכאות לקצבת הבטחת הכנסה, אשר נקבעת על ידי המל"ל בהתאם לחוק הבטחת הכנסה, מהווה ראייה אובייקטיבית למיצוי יכולת ההשתכרות של הזכאי. על ראייה זו יכול המשיב לסמוך בביטחון מלא, ללא בדיקות נוספות, ולקבוע על יסודה את הזכאות לדיור ציבורי. הסתמכות על ראייה כאמור הייתה – ועודנה – מוצדקת הן מטעמי עלות-תועלת והן מבחינת שיקולי ההגינות והשוויון בהקצאת הדיור הציבורי. דברים אלו נכונים במיוחד לנוכח האפשרות העומדת לפני אם יחידנית החפצה לקבל דיור ציבורי להמיר את קצבת המזונות בקצבת הבטחת הכנסה אצל המל"ל, לאחר עמידה בתנאים מסוימים. אמנם בפרקטיקה האמורה יש משום נוקשות, ואולי אף נוקשות יתרה, אך מסיבה זו הכיר המשיב במערערת כזכאית לדיור ציבורי לפנים משורת הדין, וסביר להניח כי כך נהג גם במקרים חריגים אחרים. ואולם, כל זה לא אומר – וממילא אינו מוכיח – שלמערערת הייתה זכות מוקנית להוכיח את מיצוי יכולת ההשתכרות שלה בדרכים שבהן המשיב לא הכיר. כמו כן אין כל ודאות שהמערערת הייתה מוכיחה כדבעי את מיצוי יכולת ההשתכרות שלה באותן דרכים חלופיות.

21. הפועל היוצא מכך הוא שהמערערת אינה יכולה לבסס את טענתה בדבר קיום הזכאות לדיור ציבורי בתקופה שקדמה להכרה בזכאותה על ידי המשיב, וממילא לא קמה לה הזכות לדרוש מהמשיב דמי השתתפות בשכר דירה – קל וחומר, דמי השתתפות מוגדלים – עבור התקופה שקדמה לאותו מועד. הגמישות שהמשיב גילה כלפיה בוודאי אינה יכולה להתפרש כהכרה בזכותה לתשלום רטרואקטיבי כלשהו; וברי הוא גם כי החלטת המשיב מיום 28.6.2016, אשר קיבלה את בקשת המערערת לדיור ציבורי, היא החלטה אשר צופה את פני העתיד בלבד.

22. זאת ועוד: עניין ההשתתפות הרטרואקטיבית בשכר דירה מסור אף הוא במלואו לשיקול דעתו של המשיב. האם המשיב צדק בהחליטו שלא לזכות את המערערת בתשלום רטרואקטיבי כאמור? לטעמי, המשיב צדק גם צדק. תקציב הרווחה שנועד לסיפוק צרכיהם של מבקשי הדיור הציבורי הינו מוגבל מעיקרו. מתן הטבה משמעותית בדמות תשלום רטרואקטיבי של חלק משכר הדירה, שבמקרה של המערערת מכסה למעלה משש עשרה שנות שכירות, היה מדלל תקציב זה ופוגע בנזקי דיור אחרים. אני סבור שפגיעה כאמור לא הייתה מוצדקת כלל ועיקר; אבל גם אילו חשבתי אחרת, לא הייתי מוצא שום פגם בהחלטת המשיב – אחרי שהעניק למערערת את עיקר מבוקשה – לשמור את כספי הציבור למענם של נזקי דיור אחרים. החלטה זו הינה תוצאה של שיקול דעת אשר הופעל באופן מאוזן ותקין, ואין שום סיבה שנתערב בו.

סוף דבר

23. מהטעמים שפירטתי לעיל, הנני סבור שבית משפט קמא הגיע לתוצאה נכונה בעניינה של המערערת. אשר על כן, אני מציע לחבריי שנדחה ערעור זה ללא צו להוצאות.

ש ו פ ט

הנשיאה א' חיות:

אני מסכימה.

ה נ ש י א ה

השופט ג' קרא:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק הדין של השופט אלכס שטיין.

ניתן היום, כ"ה בניסן התשע"ט (30.4.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ה נ ש י א ה